

Magyarországról

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!
Honfitársaim!

2016 a józan észről való elfordulás éve volt. 2016 a brexitről, Putyinról és Trump győzelméről szólt. 2016 az elbizonytalanodás, a talajvesztés éve volt. Önjelölt diktátoroké, akik kártevőként tekintenek kritikusaikra, s ha tehetik, az írmagjukat is kipusztítják.

2016 a gazdagok éve is volt: soha nem látott mértékben nőttek a vagyoni különbségek szegény és gazdag között. A világon, sok helyen, a gazdasági és politikai értékválság miatt egyre kiábrándultabbak az emberek. A gyorsuló, globalizációtól féltő, a megszokott, békés és nyugodt világuk átalakulásától szenvedő emberek dühét – mint már annyiszor a történelem során – populista népvézerek és fizetett ügynökeik használják ki, önös hatalmi érdekükben.

A populista szólamokkal feltüzelt angol választók a brexittel megmutatták nekünk, hogy az Európai Unió a legsúlyosabb sebeit nem kívülről, a világgazdasági versenyben, hanem belső ellentétei, rövidlátó politikusai miatt szenvedni el. Európa önző vezetői széthúzással asszisztáltak az Unió meggyengüléséhez. Az óceán túloldalára tekintve pedig újabb válsággócot láthatunk. A képviseleti demokrácia intézményei kampánybohózáttá és titkosszolgálati manipulációkká alacsonyodtak az elnökválasztás ürügyén.

Hölgyeim és Uraim!

Nekünk, magyaroknak ez sajnos nem újdonság. Nekünk nem 2016 hozta el a józan észről való elfordulást, nálunk csaknem tíz éve tart ez a katasztrófális folyamat. Orbán Viktor és populista társai a demokrácia legádázabb ellenségei. Ezeknek a vezetőknek nincsenek elveik. Ha voltak is valaha, rég feláldozták a pénz és a hatalom oltárán. De többet mondok: ezeknek a vezetőknek jövőképük sincs.

Nem is akarnak túlságosan a távolba nézni, a pénz nyelvén kívül ugyanis más nyelvet nem beszélnek. És a pénz arra ösztönöz, hogy éljünk csupán a mának, ne törődjünk azzal, hogy feléljük az ország jövőjét. A szegénységi statisztikák helyett ezek a népvézerek egyedül a népszerűségi listát tekintik mércének, ehhez rendelnek pénzt, paripát és gyűlöletkampányt.

Hölgyeim és Uraim!

Én nem ilyen világban hiszek. A baloldalnak meg kell mutatnia, hogy létezik hiteles, kormányzóképes alternatíva. Hogy lehet fűt, fát, szögesdrótot ígérni a választópolgároknak, de ez nem fogja kihúzni őket a szegénység mocsarából. Nem ettől lesz jobb és boldogabb az életük, nem ettől lesz biztosabb a munkahelyük és megélhetésük, és a gyerekeik sem ettől fognak feljebb jutni a társadalmi ranglétrán.

A baloldalnak kell megmutatnia, hogy van olyan politika, amely egyszerre igazságos és egyenlőségelvű. Nekünk kell bebizonyítanunk, hogy a jólét és a demokrácia nem egymást kizáró, hanem egymást erősítő fogalmak.

Baloldali választ kell adnunk a mesterséges ellenséggyártásra.

Meg kell értetnünk az emberekkel, hogy úgy is jó hazafiak lehetünk, ha nem gyűlöljük embertársainkat, szomszédjainkat, az idegeneket, a fogyatékosokat, a kisebbségeket, és szóba állunk a másik párthoz csatlakozó, más világnézetet valló honfitársainkkal.

És a baloldalra hárul a feladat, hogy átültesse a gyakorlatba azt az elvet, hogy a társadalom minden tagja értékes. Nincsenek uralkodásra termettek. És nincsenek olyanok, akik tehetetelt jelentenek. Számunkra mindenki fontos, mindenki a közösség része.

Tagadjuk a Fidesz-kormány által kiépített kasztrendszert.

El kell érünk, hogy a felemelkedés ne a politikusok jó szándékán és a politikai kapcsolatrendszeren múljon.

El kell érünk, hogy tehetségére és szorgalmára támaszkodva bárki előrejuthasson. Akkor is, ha az előző rendszerben, a Kádár-kori Alcsútról, vagy az Fidesz-kori Csenyétéről, Magyarország legszegényebb településéről származik.

Hölgyeim és Uraim!

Nem tartozom azok közé a politikusok közé, akik elefántcsonttoronyból néznek le a tömegekre. Határozottan visszautasítom az Orbán-rendszer végtelenül igazságtalan és arrogáns politikáját, amelyet saját maguk úgy összegezték:

„akinek nincs semmije, az annyit is ér.” Ezek azok a szavak, amelyeknél gyomorforgatóbbat el sem tudok képzelni a hatalom részéről.

De, ha a világon és Európában végigszáguldó populista hullámról és az azt meglovagló népvézerekről beszélünk, nem hibáztathatjuk az embereket. Elsősorban magunkba kell néznünk, és a saját hibáinkból kell levonnunk a következtetéseket.

A politikusok hibájából, akik belekényelmesedtek a mérsékelt jobb- és balközép pártok váltógazdaságába, és a baloldaléból, amelyik nem kínált kiutat százezrek, milliók elszegényedéséből, a rendszerváltást, majd újfent, a gazdasági válságot követően.

A „harmadik utas” szociáldemokrata politika rossz politika volt, és törvényszerű, hogy megbukott. Az a politika a baloldal olyan kísérlete volt, amely feladta a vagyoni egyenlőség ideálját, és – maximálisan elfogadva a kapitalista gazdasági berendezkedést – az esélyegyenlőséget tette meg legfontosabb alapelvvé. Itthon a DK alapító elnöke volt a harmadik út legfőbb képviselője.

Mára azonban harmadik út teljesen megszűnt. Kudarcát nem véletlenek okozták, hanem egydimenziós volta. Naiv volt ugyanis azt hinni, hogy az esélyegyenlőségre való törekvés elegendő. Még ha valóban sikerült is volna a társadalmi mobilitást biztosítani az oktatás és a munka világában, a vagyoni egyenlőtlenségek, a társadalmi leszakadás problémái akkor sem szűntek volna meg. Mert az esélyegyenlőség – a vagyoni különbségek felszámolására tett kísérlet és az állampolgárok közé tett egyenlőségjel nélkül – nem életképes.

A populisták előtt világszerte az a probléma nyitotta meg az utat, hogy a baloldal elhitte: a modernizációnak nem lesznek vesztesei, csak nyertesei. Míg azonban a magas képzettséget igénylő hivatásokat betöltő emberek és környezetük szárnyal, addig a modern gazdaságokból kiszorulók sorsa egyre reménytelenebb.

Az esélyegyenlőség annak az ígérete volt, hogy mindenki becsatlakozhat valami módon a magas képzettségen alapuló tudásiparba. Ez azonban illúzió maradt. Ezt ismerték fel a nacionalista populista erők itthon és külföldön egyaránt.

Hölgyeim és Uraim!

Az esélyegyenlőség tehát szükséges, de nem elégséges feltétele az egyenlők társadalmának megteremtéséhez.

Az egyenlők társadalma ugyanis nem lehetséges ott, ahol az ország egy része mobilis, képzett és vagyonos, míg a másik röghöz kötött, képzetlen és vagyontalan. Márpedig 2017-ben Magyarországon ez a helyzet.

Ha emberek tömegei képtelenek arra, hogy megéljenek a fizetésükből, hogy kilépjenek a szegénységcsapdából és a csatlakozzanak a középosztályhoz, ha a társadalom leggazdagabb két százaléka részesül a nemzeti vagyon döntő többségéből, ott nincs esélyegyenlőség és nincs igazságosság.

2016-ban továbbgyűrűzött a világban az, ami Magyarországon már 2006-ban elindult: az embereknek elégük lett abból, hogy semmibe veszik őket, hogy nem ér el a hangjuk a parlamentig. Hogy a politikusok csak a saját pecsenyájuk sütögetésével vannak elfoglalva. Hogy a megszokott intézmények nem adnak választ a problémáikra. Az emberek azt hitték, hogy egy erőskezű vezető azonban biztos megoldást jelent.

Hölgyeim és Uraim!

Ebből pedig több, nagyon fontos tanulság adódik. Egyrészt, hogy a jobboldali populizmus részben a gyenge és tehetségtelen baloldali kormányzás terméke. Másrészt, hogy csak az állhat ki a választók elé hiteles programmal 2018-ban, aki levonta ezt a következtetést is az elmúlt több mint két és fél évtized, legfőképp pedig a 2002 és 2010 közötti baloldali-liberális kormányzás balfogásaiból.

Aki a választók szemébe hazudott, az teherterhel a baloldalnak, és érdemes visszavonulót fújnia. Aki pedig becsapta őket, és a gázszerelőjét Harley Davidsonra ültette, hogy a médiabirodalma, a szállodabirodalma és az adriai jachtja között gyorsabban furikázhasson, annak távoznia kell a hatalomból!

Magyarországon csak akkor jön el a konszolidáció és a béke ideje, ha az ország két legmegosztóbb politikusa, a bal- és a jobboldal gyűlölve szeretett ikonjai végre kikerülnek a politika szentélyéből!

Hölgyeim és Uraim!

Amikor csatlakoztunk a NATO-hoz és az Európai Unióhoz, abban a reményben tettük, hogy ha nem is egy csapásra, de nyugati életszínvonal és egy biztonságosabb világ vár ránk. Jobb- és baloldal azóta sem látott egységben tette le a voksát az európai értékek és az észak-atlanti szövetség mellett. Azóta ez a lelkesedés megkopott és átadta helyét a csüggedésnek, és az elkeseredésnek.

A szélsőséges pártoknak a kormányzati retorikába beemelt dacreakciója az ellenségkeresés volt. A Jobbik és a Fidesz, mint két veszett kutya, abba a kézbe mar bele, amelyik enni ad.

Mindenki tudja, hogy jóval több uniós támogatás áramlik be a hazánkba, mint amennyit mi fizetünk a közös kasszába. Hogy ma Magyarország kizárólag azért működőképes, azért folynak beruházások, mert az Unió fizet, mint a katonatiszt.

És mit tettek cserébe a hatalom jelenlegi urai?

Mindent elkövettek, hogy az Uniótól származó eurómilliók eltűnjenek a klientúra cégeinek feneketlen bendőjében. Ezen cégek letarolják a közbeszerzéseket és lenyúlják az európai pénzek jelentős hányadát.

Mindent átszó a kormányzati korrupció. Nem csoda, hogy évértékelőjében a Fidesz elnöke kevés szót fecsért a belpolitikára: romló statisztikákról, egyre rosszabb közérzetről és elfolyó közpénzekről nehéz hurráoptimizmussal beszélni.

Új oligarchák nevét kellett megtanulnunk az elmúlt években, akiknek egyetlen erényük van: hűségük a vezérhez. Mellettük az agyonadóztatott kis- és középvállalkozások fuldokolnak, és ezért egyre többen Nyugat-Európában keresnek munkát a biztos megélhetés érdekében.

Magyarországon nem lesz lassan ember, akik elvállalja a munkákat, mert a szakemberek és a melósok már mind külföldre mentek dolgozni. A közmunkások mind szélesebb táborra viszont semmiféle képzést nem kap, pedig elsősorban az ő fejlesztésük lenne a magyar gazdaság érdeke. Hogy ne rekedjenek meg a közmunkában, és ne az állam jóakarátán múljon jövőjük.

A kormány 2020-ig bezárólag 215 milliárdot költene stadionokra és már most többet költött, mint 100 milliárd forint. A miniszterelnök és minisztereinek várba költözése szintén százmilliárd forintos nagyságrendű tétel, nem csoda, hogy titkosították a beruházást. Annyit azonban már most tudunk, csak Orbán dolgozószobája 4 milliárd forintba fog kerülni.

Ebből a rengeteg pénzből már rég hozzáláthattunk volna a szegénység felszámolásához.

Az állampolgárságot pénzért meg lehet venni, de csak offshore cégeken át. Ugyanakkor 1294 menedékkérő miatt évek óta zajlik a százmilliárdot is felemésztő hisztéria- és pánikkeltés.

A társadalom veszteseit beterelek a közmunka karádjába, és még villanypáztort is telepítenek köréjük, hogy véletlenül se törhessenek ki.

A kétkezi dolgozóknak, a panel-proliknak, a bérből- és fizetésből élőknek egyre kisebb az esélyük, hogy a szűkülő középosztályhoz tartozzanak: ma Magyarországon minden tizedik dolgozó szegénynek számít. Egy olyan országról beszélünk, ahol 4 millióan élnek a létminimum alatt.

Az egészségügyet a Fidesz kivégezte, az orvosok és ápolók seregestül menekülnek az országból. A kórházak eközben katasztrofális állapotba süllyedtek, a várólisták már hosszabbak, mint az Árpád híd. Mind kevesebb orvos kénytelen ellátni mind több beteget. Bár az európai egészségügy színvonala évről évre javul, Magyarország hátulról kerüli meg a sereghajtókat, s míg a csehek a svédekkel versenyeznek, mi a balkáni színvonalat céloztuk meg.

Egyes megbetegedési, halálozási adatokban tartós a magyar világelsőség. Az egészségügyi kiadás ellenben egy főre vetítve az uniós átlag felét sem éri el. Az oktatásba viszont nagy erővel bevonult a Fidesz-KDNP zsoldosserege, és kő kövön nem maradt utánuk.

Így foglalhatjuk össze a PISA-eredmények tanulságát. Az oktatásban tovább nyílik a társadalmi olló. Egyre tovább nő a szegregáció és csökken az esélyegyenlőség. Éppen ott rossz az oktatás, ahol a legjobbnak kellene lennie. Ez termeli újra a szegénységet és a mélyszegénységet. Ez zárja be a jövő generációját Orbán kasztrendszerébe.

2012 óta nagyjából négyszeresére nőtt azoknak a száma, akik magániskolába jelentkeztek. Úgy tűnik, a Fidesz tudatosan leépíti a tudásalapú társadalom

kihívásaira felkészítő oktatást, hogy polgárok helyett engedelmes alattvalókat neveljen.

Ugyanígy tesz az önkormányzatoknál: minden feladatot kivesz a kezükből, elveszi, majd úgy osztja újra a forrásokat, hogy véletlenül se tudják megoldani a helyi problémákat.

Hölgyeim és Uraim!

A Fidesz azzal az ígérettel nyerte el a kétharmados többséget, hogy a választók akarata szerint fog kormányozni, és odafigyel az emberekre. Persze a budai Várba felmenekített kormányzati halálcsillagról már nem annyira érdekes az emberek véleménye, hiszen ha az lenne, nem lehetetlenítene el minden népszavazási kezdeményezést a hatalom. Közben Orbán-rendszere folyamatosan újratermeli a reménytelenséget: az Ipsos Mory nemzetközi felmérésében a magyarok az élbolyba tartoznak azzal a meggyőződéssel, hogy országuk hanyatlásnak indult.

Sőt, kétharmad részt, 65 százalékban úgy gondolják, hogy a saját generációjuknak már csak rosszabb lesz a helyzete.

Mi több, 60 százalékkal az első ötbe jutottunk be azzal a hitünkkel, hogy a fiatal generációk is rosszabbul fognak élni, mint a szüleik. És ami a legelkeserítőbb, legmegdöbbentőbb: a felmérésben szereplők közül nálunk gondolják a legtöbben – 83 százaléknyan – azt, hogy az ország gazdaságát úgy alakították, hogy kizárólag a gazdagok és hatalmasok érdekét szolgálja! Ez az adat döbbenetes képet mutat a magyar valóságról.

Miközben egyre rosszabbul érezzük magunkat itthon, egyre távolabbra sodródunk nyugati katonai szövetségünktől is, amelynek vállalásait messze nem teljesítjük. Pedig egy szomszédos országot a szemünk láttára csonkítottak meg pár éve. Az a fiatal demokrata, aki mártírhálalt halt miniszterelnökünk, Nagy Imre újrateremtésén – egy egész ország tiszteletét kivívva – olyan határozottan szólította fel távozásra az oroszokat, most jó pénzért visszacsempészte őket a spájzba!

Aki ma Putyinnal barátkozik, az függőségbe taszítja Magyarországot, atomerőműre cseréli el a szabadságot, amelyért 40 évig szenvedtünk. Igen, hölgyeim és uraim, a Fidesz aljas módon becsapta Magyarországot.

Elárulta a magyar embereket azzal, hogy jólétet, tisztességes megélhetést, fokozatos gyarapodást ígért, ám helyette a kiváltságos elit számára Paradicsomot, a társadalom döntő többségének lecsúszást, nyomort, kilátástalanságot hozott. Ellopta az emberek nyugdíj-megtakarításait, megnyirbálta a demokráciát, korlátozta a véleménynyilvánítást és a sajtónyilvánosságot, megfélemlítette a munkavállalókat, kénye-kedvére változtatta az alkotmányt és a törvényeket. támadja a civileket, akik figyelmeztették túlkapásaira.

A legnagyobb árulást azonban Orbán Viktor azzal követte el, hogy szembefordult saját ígéreteivel, és nem a magyarok érdekében, hanem a magyarok ellen politizál.

Másként hogyan értelmezhető az, hogy a felmérések szerint a társadalom legszegényebb 20 százalékának jövedelme jelentősen csökkent, míg a gazdagok tovább zsírosodtak?

Mivel magyarázható, hogy 2010 után a legszegényebbek és leggazdagabbak közötti jövedelemkülönbség több mint nyolcszorosára nőtt, és tovább növekszik?

Hogy a kisnyugdíjasok többsége szó szerint nyomorog.

Hogy a kétkezi munkások máról holnapra tengődnek?

Hogy 200 ezer közmunkás esett a bérabszolgáskodás veremébe, ahonnan esélye sincs kitörni.

Hogy a szakképzett alkalmazottak ki vannak szolgáltatva a hátrányukra módosított munkügyi szabályoknak, és a fizetésükből még a napi betevőt is alig tudják kigazdálkodni?

Hogy a pedagógusokat, ápolókat, közalkalmazottakat a kormány borzalmas munkakörülmények között dolgoztatja, minden terhet rájuk pakol, belőlük minden adófillért kisajtol?

Hogy szétverték az iskolákat, annak érdekében, hogy lehetőleg a jövő nemzedék se tudjon versenyképes, felemelkedő Magyarországot építeni?

Hogy ma Magyarországon minden harmadik gyerek szegény vagy kirekesztett családban nő fel?

Mindezek elvezettek az Orbán-kormány legnagyobb bűnéhez: több mint félmillió honfitársunknak el kellett hagynia Magyarországot a biztos megélhetés érdekében.

Nem erre adott felhatalmazást a Fidesznek a magyar társadalom 2010-ben és egy már eltorzított választási rendszerben, 2014-ben sem!

Hölgyeim és Uraim!

Ha mindezen változtatni akarunk, akkor igazi baloldali fordulatra van szükség, olyan jövőképre, amelyben központi helye van a társadalom eddigi veszteseinek, a középosztálynak és a szegényeknek egyaránt.

Miközben a kormányzati politikusok egymást túllicitálva szónokolnak a középréteg kiszélesítéséről, ami a fejükben összekapcsolódik az úri középosztály Horthy-féle levitézlett víziójával, addig adó- és gazdaságpolitikájukkal kizárólag a leggazdagabbaknak kedveznek, és a középosztály egyre szegényedik.

A társadalom 41 százalékát kitevő szegényekről pedig egész egyszerűen nem vesznek tudomást. Még kenyeret sem pazarolnak rájuk. Kizárólag cirkuszt: stadionokat, gumicsontokat, elcsalható presztízsbereuházásokat.

Hölgyeim és Uraim!

Mi, baloldaliak, olyan Magyarországon hiszünk, amelyben helye van a tehetségnek, az igyekezetnek, a kreativitásnak. Olyan Magyarországon hiszünk, amely a többségé, nem a keveseké.

Ahol az adók a kiskeresetűeknek kedveznek. A fogyatékosokat teljes jogú polgároknak tartják.

Az oktatás a lemaradókat felzárkóztatja, a tehetségét kibontakoztatja. Az egészségügyben megbecsült orvosok és ápolók, országszerte felújított kórházakban megelőznek és gyógyítanak. Egyszóval olyan országban, ahol az esélyegyenlőség nem csak álom, az állampolgári egyenlőség pedig kézzelfogható valóság.

Mindez azonban kevés.

A korábbi baloldali kormányok, a Fidesz-rezsimhez hasonlóan, adósok maradtak a mérhetetlen vagyoni egyenlőtlenség felszámolásával. Sőt, még csak kísérletet sem tettek rá. A 2010 előtti kormányzat is meg volt róla győződve, hogy a piacgazdaságnak nem lehetnek vesztesei, csakis győztesei. Láttuk, hova

vezetett ez az illúzió: kiábrándult és kettészakadt társadalomhoz, a jobboldali népbutítók felemelkedéséhez.

A legnagyobb baj, hogy egyesek ma sem látják be, hogy hibáztak. De ha hibáztak is volna, azt hiszik, az idő már elfedte hibájukat. Azt hiszik, csak a körülmények szerencsétlen összjátéka, hogy kicsavarták a kezükből a kormányrudat.

Ami 2010 után következett, az igazi rémálom. Elvtelen kormányzás, új földesurak és pénzcézárok jöttek, és már a szociális gondok enyhítésének látszatára sem adnak.

Visszatért az urambátyám világ, a kéz kezét mos praxisa, a rokonok, kollégiumi szobatársak országlása.

Közben a társadalom legalább 80 százaléka menthetetlenül elindult a lejtőn, de már akarat sincs rá, hogy a lecsúszást bárki megállítsa.

A kormány szociálpolitikája annyi, hogy a helyi közösségekre, családokra, sőt az egyes emberekre próbálja áthárítani a felelősséget. Tartsák csak ők el a munkanélkülieket, tartós betegeket és az idős szülőket. Ez semmi más, mint a Fidesz által szavakban megvetett, de kormányzati elvként használt neoliberalizmus.

Közben az urak mintha elfelejtették volna az általuk diktált Alaptörvény rendelkezéseit, de még a kereszténység két évezredes krisztusi tanításait is. „Nemcsak a nyomor és szenvedés enyhítésére kell gondolnunk, hanem a szegénység, nyomor okainak megszüntetésére kell törekednünk” – vallotta az országgyűlés első női képviselője, a valódi keresztény demokrata Slachta Margit.

Aki lenézi, megveti, semmibe veszi a szegények problémáit, az nem méltó az ország vezetésére!

Hölgyeim és Uraim!

Mi itt, a baloldalon, nemcsak szónokolunk a társadalmi egyenlőtlenségekről, de kormányra kerülve minden gazdasági és politikai eszközzel küzdeni fogunk ellenük.

Nemet mondunk Orbán kasztrendszerére, és ledöntjük a falakat, amelyet a Fidesz a szegények és a gazdagok közé húzott fel. Ahhoz, hogy az ország előre, és ne visszafelé, a második világháború előtti korszak, a kádári diktatúra és a társadalmi robbanás állapota felé induljon, a jövőben mindent másképp kell csinálnunk.

Azoknak a nagyvállalatoknak és oligarcháknak, akik az elmúlt 27 évben a mi rovásunkra halmozták fel vagyonukat, tágra kell nyitniuk a pénztárcájukat, és a társadalmi igazságérzetének megfelelően kell kivenniük részüket a közteherviselésből. Azok pedig, akik eddig a rövidebbet húzták, a társadalom- és adópolitika elsőszámú kedvezményezettjei lesznek.

Az egyenlőtlenséggel az a legfőbb probléma, hogy igazságtalan. Az egyenlőtlenségnek hadat kell üzenünk, mert lehetlenné teszi a jövőt. A kettészakadt Magyarországnak nincs jövője Európában. Ahol súlyos egyenlőtlenség van, ott romlik az oktatás minősége, előzönliz az utcákat a bűnözés, még a jelenleginél is elviselhetlenebbek lesznek az egészségügyi ellátás viszonyai. Nő a betegek száma, és lezárulnak az utak a felemelkedés lehetősége előtt.

Ha azonban a társadalom legfelső és legalsó rétege között összébb tudjuk szorítani az ollót, és erős középosztályra támaszkodhatunk, növekszik az oktatás, az egészségügy színvonala, javul az életminőség és a várható élettartam. Nem kell azon aggódnunk, vajon a gyerekeink képesek lesznek-e önálló egzisztenciát teremteni, családot alapítani, tisztességesen boldogulni.

Hölgyeim és Uraim!

A magam részéről az egyenlőbb, igazságosabb, felemelkedő és sikeres Magyarország eszményében hiszek. Ennek a megvalósítása pedig a leghatározottabb szándékom. Az aktív, beavatkozó államé, amely újraszövi a szétszakított szociális hálót, és segítő kezet nyújt, egyenlő lehetőségeket kínál valamennyi polgárának.

Hölgyeim és Uraim!

A tények azt mutatják, hogy Magyarország változásért kiált, a szavazók többsége változást akar. Méghozzá gyökeres változást. Azt akarja, hogy olyan vezetők vegyék a kezükbe az ország irányítását, akik nem taposnak a kisemberek fejére, és kihúzzák Magyarországot a gödörből. Akiknek elveik vannak, és az erkölcsi iránytűjüket nem a pénz mozgatja.

Akik nem istenítik a szociális és morális csődbe vezető, honfitársaink százezreit elpusztító, nyilasokat dédelgető és náci zsoldjába szegődő Horthy-rendszert.

De nem akarják visszacsempészni a szabadságjogokat lábbal tipró, a forradalmat meggyalázó és az országot külföldi adósságspirálba kergető Kádár-rendszert sem.

Akik nem kérnek a 2010 előtti kormányok önpusztító politikájából, de a 2010 utáni éra arroganciájából és legfőképp urizálásából sem.

A megújult baloldalnak ezt a választói akaratot kell képviselnie.

Én kizárólag olyan programot vagyok hajlandó felvállalni, amely a demokrácia helyreállítását, a szabadság bástyáinak újraépítését, szövetségeink megerősítését és a társadalom testén ütött mély sebek begyógyítását hozza magával.

Be akarom temetni az árkot, amely a jobb- és baloldal, a nemzeti, konzervatív és a liberális felfogás hívei között tátong ebben az országban.

Mindenki egyformán értékes tagja a nemzetnek, szavazzon bármelyik pártra, valljon bármilyen világnézetet, tartozzon bármelyik kisebbséghez vagy többséghez.

Aki Magyarországot dolgozik, aki itt akar boldogulni, a demokrácia, igazságosság és egyenlőség értékeit vallja, és fontos számára a magyarság felemelkedése, az jó magyar hazafi.

De ennek az ároknak a betemetésénél is lényegesebbnek tartom, hogy lebontsuk a közöny és a cinizmus falát szegények és gazdagok, a jó iskolákhoz, jó rendelőkhez, jó kórházakhoz hozzáférő kevesek, és a ma még kilátástalanul tengődő sokak között.

Hölgyeim és Uraim!

Magyarország helye Nyugaton van. Mi nem leszünk Putyin legvidámabb barakkja. Szilárdan kiállunk NATO-szövetségeseink, különösen a balti országok mellett.

Magyarország az Európai Unió büszke tagja. Tudjuk, hogy a mai világ súlyos gazdasági társadalmi problémáira egyedül nem, csak egy szorosán összezáró közösség részeként tudunk választ adni. Látjuk Brüsszel hibáit, az óriási tehetetlen bürokráciát, amely nem látja a fától az erdőt, látjuk a lassú, sokszor

béna, az emberektől eltávolodott döntéshozatalt. De tudjuk, hogy nekünk, magyaroknak, az Unión kívül nincs jövő. Hiszünk benne, hogy a pávatáncolás, bomlasztás és gyengítés helyett javítani kell az EU működését. Több hatalom kell a választott tisztségviselőknek, az Európai Parlamentnek és a jelenleginél szorosabb európai együttműködésre van szükség.

Hölgyeim és Uraim!

Ha az új baloldali kormányra kerül, első dolgunk lesz elindítani az egészségügy rendbetételét.

A Fidesz egyik legsúlyosabb árulása, hogy a legmodernebb eszközökkel felszerelt, várólistát hírből sem ismerő VIP ellátásért cserébe hagyta lerohadni és tönkremenni a kórházakat és közrendelőket, és elmenekülni a szakképzett és tapasztalt gyógyítókat. A társadalom többsége pedig vagy kénytelen túlélni a zsúfolt, agyonterhelt rendszer szövődményeit, vagy reménykedik abban, hogy hálapénzért a közellátásban, esetleg megtakarításait felélve a magánellátásban megfelelő kezelésben részesül.

Megállítjuk az egészségügyi dolgozók elvándorlását. Csökkentjük túlterheltségüket. Felülvizsgáljuk, lerövidítjük és átláthatóvá tesszük a várólistákat rendszerét.

De még ehhez a fokozatosan leromló egészségüghöz is sokan csak igen nagy nehézségek árán férnek hozzá. Vagy, mert az ország gyengén ellátott vidékein laknak, vagy, mert még azt sem engedhetik meg maguknak, hogy beszedjék a szükséges gyógyszereket, végigcsinálják a terápiát. Számukra olyan támogatást fogunk bevezetni, melyek csökkentik a lakhatás vagy megfelelő étkezés hiányából, a betegségek, a munkahely elvesztéséből eredő kockázatokat.

Ja, mindeközben az MTK pályájának fűszoláriumára milliókat költenek el, és a Videoton futballistája havi 8 millió forintot kap, a tízmilliárdokért felhúzott, kongó stadionokban nyújtott teljesítményéért.

Nem elfogadható, hogy emberek tízezrei azért veszítik el a lábuk alól a talajt, mert a kormány csak a Parlamenttől a Rózsadombig lát el!

Védőháló jár azoknak is, akik bérből és fizetésből élnek, kényszervállalkozók, közalkalmazottak, kisnyugdíjasok! Jár nekik a lehetőség, hogy középosztályi színvonalon, középosztályi körülmények élhessék le az életüket, és a gyerekeiknek ne csak az uzsorakölcsönt hagyják örökül!

A társadalmi felemelkedés legjobb útja pedig a modern, piacképes ismereteket nyújtó, lexikális ismeretek halmozása helyett a kreativitást, önállóságot és együttműködést serkentő, és legfőképpen nem szegregált oktatás. Amelyik mindenki előtt nyitva áll.

A Fidesz-KDNP oktatásirányítás komoly erőket mozgósítva elérte, hogy az oktatási költség GDP-arányos mértéke soha nem látott mélységekbe süllyedt, és a PISA-felmérésen minden korábbinál gyengébben teljesítettek a magyar diákok. Eközben az államnak még arra is van ereje és pénze, hogy harmadosztályú szerb futballcsapatokat stafírozzon ki.

Ennek egyszer és mindenkorra véget vetünk! Visszaadjuk a tanárok és a tanítás szabadságát, csökkentjük a pedagógusok és a diákok terheit.

Hölgyeim és Uraim!

Jogosan vetődik fel: de honnan lesz minderre pénz?

Higgyék el, az állami szintre emelt korrupció megzabolázásával, a politikával egybenőtt oligarchák megállításával és következetes megadóztatásával jut elegendő forrás a ma még forráshiányos területekre.

Az emberek többségét fogjuk képviselni, nem pedig az úrgazdagokat, a rendszerváltás utáni két és fél évtized kedvezményezettjeit, akik politikai kapcsolataikból kovácsolnak anyagi előnyt.

Akik ott ülnek a több tízmilliós limuzinokban, miközben minimálbérré bejelentve lopják meg a tisztességes adófizetőket.

Akik felvásárolják a kastélyokat, és felmarkolják a felújításhoz nyújtott uniós és állami milliárdokat.

Akiknek helikopterről nézve térkép e táj, és nem látják a nyomorgó embereket, akiknek az ő pökhendiségük miatt kell kilátástalanul élniük.

Az urizálásnak véget vetünk. A korrupt politikusokat elzavarjuk. Akik megszédíték magukat az adófizetők pénzén, azokat súlyosan megadóztatjuk. Ne lepődjenek meg a jachtklubokban, a luxuskocsikban, a kaszinókban üldögélő kegyelmesek és tekintetesek, az ügyeskedő, politikusokhoz dörgölőző üzletemberek: nekik jön a rossz világ! Skandináv mintára bevezetjük, hogy mindenki adóbevallása nyilvános és megismerhető lesz. Aki pedig állami közbeszerzésen indul, annak vagyonnyilatkozatot kell tennie.

A nagy vagyon nagyobb felelősséget, nagyobb hozzájárulást jelent. A százmillió villák, vagy több tízmillió autók tulajdonosai számíthatnak a különadóra. Társadalompolitikánk kedvezményezettjeinek, a szegények és középosztály helyzetének javítására használjuk fel majd a multik, a nagyvállalatok és a vagyoni-pénzügyi elit új típusú extra hozzájárulásait.

Megvizsgáljuk a feltétel nélküli családi alapjövedelem bevezetésének lehetőségét, amely biztonságot teremtene a magyar családoknak. A finn példát követve, kísérleti jelleggel a legszegényebb régiókban, megyékben élők, a legalacsonyabb jövedelemmel rendelkezők lesznek az elsők, akiken segíteni fogunk.

A felső tízezer ne csak a profitért ácsingózzon, hanem segítsen hazájának problémáinak megoldásában! Magyarország végre tényleg legyen a magyaroké, ne a Mészárosoké!

Hölgyeim és Uraim!

Nekünk, demokratáknak kell felvállalnunk, hogy letesszük egy új, normális Magyarország alapjait. Még nincs minden veszve.

Még él a civil kurázi, még vannak független bíróságok, még van néhány demokratikus párt és mozgalom, amely magasra tudja emelni a szabadság zászlaját!

A demokratikus oldal valamennyi mérhető pártjának a hamvaiból kell újraélesztenie a választók bizalmát, és beigazolnia felkészültségét az együttes kormányzásra.

A szocialistáknak be kell bizonyítaniuk, hogy a baloldal vezető erejeként tanultak, tanultunk a hibáinkból, és soha nem ismétljük meg azokat. Itt ragadom meg az alkalmat, hogy bocsánatot kérjünk azoktól a szavazóinktól, akik csalódtak bennünk. Akik elfordultak tőlünk, mert úgy látták, hogy a pártvezetők, parlamenti és helyhatósági képviselők csak a pozíciók osztogatásával, a párttámogatás besöprésével vannak elfoglalva, és nem törik kezüket, lábukat, hogy segítsenek az embereken.

Üzenem nekik: ennek a világnak vége! Aki felsorakozik mellettem, aki ezentúl a kormány leváltásának, az egyenlőbb, igazságosabb Magyarország létrehozásának szenteli erejét, tudását és lelkesedését, annak a választópolgárok, a magyar emberek a legfontosabbak! Ők adják a muníciót,

amellyel felvesszük a harcot Orbán mindenre elszánt zsoldosserege ellen. És soha többé nem hagyjuk cserben a választóinkat!

A baloldali pártoktól sokan elpártoltak kétségbeesésükben. Százezrek csatlakoztak a Fidesz szavazótáborához, abban reménykedve, hogy ha már a baloldal elengedte a kezüket, a jobboldal majd megragadja.

És sokan a Jobbikhoz fordultak azok közül is, akiket fikarcnyit sem érdekel a pártvezetés szélsőséges ideológiája, kirekesztő és gyűlölködő kijelentéseik, a bakancsosok masírozása. Egyszerűen csak kilátástalannak, reménytelennek érezték a helyzetüket.

Hadd szögezzem le: hiába öntötte le magát a riválisaitól megszabadult Jobbik-vezér nyolcvan kiló cukormázzal, mi, demokraták nem fogunk kiegyezni a Jobbikkal!

Ha a Jobbik vezetői el is felejtették, hogy honnan jöttek, hogy a történelem szemétdombjáról guberálták nézeteiket, mi, demokraták nem feledhetjük! Mert aki tűzközelbe kerül, aki hatalmat ragad a kezébe, arról fél pillanat alatt leolvad a cukormáz.

Hölgyeim és Uraim!

Világos célt tűztem magam elé. Azt akarom, hogy ebben az országban egyetlen demokratának se kelljen lehajtott fejjel járnia. Legyen büszke arra, amit a családjáért, a falujáért vagy városáért, és a hazájáért tesz! De csak akkor, ha tisztességesen szerzett jövedelemből és törvényes eszközökkel teszi.

Kedves Barátaim!

Higgyék el nekem, sokkal kényelmesebb lenne szegedi polgármesterként hátradőlve nézni, hogy küzdenek meg egymással a pártok a szavazókért. Büszke vagyok Szegedre, büszke vagyok a szegediekre és a közösen elért eredményeinkre, de nem maradhatunk sziget.

Több millió szegény honfitársunk mindennapi küszködését, gondját-baját látva nem tehetünk úgy, mintha ez nem ránk tartozna. Közös ügyünk, közös felelősségünk, közös feladataink vannak.

Én a 2018-as választás másnapján is a tükörbe szeretnék nézni. Szeretném, ha mindhárom gyerekem olyan Magyarországon nőne fel, ahol bátran, szabadon lehet tanulni, vállalkozni, családot alapítani, dolgozni, művelődni,

kikapcsolódni, gondoskodni egészségünkről, az idősekről és elesettekről. Ahol közösen megtermelt javainkhoz mindenki, akinek szüksége van rá, és aki megérdemli, egyenlő feltételek mellett férhet hozzá.

Arra kérem Önöket, velem együtt mindnyájan tegyék fel maguknak a kérdést: mit teszek ezért?

Mit teszek, hogy a csaló, a korrupt és mihaszna hatalom végre eltakarodjon?

Mit teszek, hogy jobb legyen Magyarországon élni?

Mindegy, hogy baloldali vagy jobboldali vezetésű településen lakunk. Mindegy, hogy a szívünkhöz melyik párt, mozgalom programja vagy képviselői állnak közelebb.

Valamennyi demokratikus érzelmű szavazóra szükségünk van. Meg kell tudnunk győzni az igazunkról azokat is, akik eddig nem szavaztak ránk.

Hinnünk kell abban, hogy a demokratikus oldal jelenlegi szavazótáborához megnyerhetünk még egymillió öntudatos állampolgárt, akiknek jelent valamit a szabad Magyarország.

Hinnünk kell abban, hogy a 106 egyéni képviselői hely többsége megnyerhető.

De a hadviselés áldozatokkal jár, komoly áldozatokkal. Minden demokrata szavazóra szükség van, de nem minden politikusra.

Azok, akik tehetetelt jelentenek, akik már eljátszották az esélyüket és a szavazók bizalmát, vonuljanak hátra!

Mert csak együtt és egységesen lehetünk olyan erősek, hogy harcba indulhassunk az európai Magyarországért.

Hölgyeim és Uraim!

Az elmúlt hetekben számos helyen jártam, több párt képviselőivel is találkoztam, és persze rengeteg választópolgárral.

Sokan biztosítottak a támogatásukról, de persze olyanok is voltak, akik még kételkednek, mert nem látják a kormányváltás esélyét.

Akivel leültem tárgyalni, annak világossá tettem: nem fogok elvtelen kompromisszumokat kötni. Ha elfogadják feltételeimet a közös listáról, a legtöbb szavazat megszerzésére képes 106 helyi jelölt kiválasztásáról és a közös, új, baloldali programról, győztes csapathoz csatlakoznak. Ezek ugyanis nem az én személyes feltételeim, hanem a győzelem legfontosabb építőkövei.

Válaszúthoz értünk: most kiderül, ki az igazi demokrata, és ki az, aki csak papol Orbán leváltásáról. Minden javaslatra, minden jelöltre és programpontra nyitott vagyok, amelyik erre az útra vezeti Magyarországot, mert a másik utat már ismerjük.

Az a diktatúra árnyékában vegetáló törpeellenzékhez és az elvtelen kollaborációhoz vezet. Homlokegyenest a bukás felé.

Itt és most fordulok minden demokratához, aki érzi a depresszió ködét, ami leereszkedett a Kárpát-medencére, és már hosszú ideje nem tud tőle lélegezni. Aki nem akar félelemben élni, szégyent érezni mások helyett, lehorgasztott fejjel, beesett vállakkal járni.

Aki nem akar rettegni, hogy egy Facebook-bejegyzés miatt útilaput kötnek a talpára.

Aki nem tűri, hogy a egészen az öngyilkosságig hajszolják azt az ápolónőt, aki büszkén kiállt az igazáért.

Aki azt szeretné, hogy ne kelljen a véleményét takargatnia a főnöke előtt, ha másnap is enni akar adni a gyerekeinek. Akinek fontos a jövő, és hajlandó érte áldozatot is hozni.

Csatlakozzon hozzánk, demokratákhoz! Jöjjön és segítsen! Álljon a mi oldalunkra, álljon a szabad, félelemtől mentes, felemelkedő Magyarországért harcolók oldalára!

Én elszántan fogok küzdeni a győzelemért, de győzni csak együtt, közös erővel tudunk!

Hajrá Magyarország! Hajrá Európa! Hajrá demokraták!